

Psie záchranárky

Úžasný pes

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Psie záchranárky 3

Úžasný pes

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Daphne Mapleová
Psie záchranárky 3 – Úžasný pes – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Psie záchranárky

Úžasný pes

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Vrhla som sa na svoj počítač a našla zmienené stránky. Domovská stránka bola nová, napísaná tučným písmom a ozdobená roztomilými kresbičkami psov. Nevidela som na tom nič zlé, ale iba do chvíle, kým som sa nezačítala do textu.

Ste presvedčení o tom, že sa môžete spoľahnúť na ľudí, ktorým zveríte svojho psa? Určite si túto otázku kladiete zakaždým, keď ho zavediete do nového prostredia a máte dôverovať tým, ktorí sa oňho starajú. Ak svojho psa zveríte do rúk mladým a neskúseným opatrovateľom, máte pádnny dôvod na obavy. Preto Psí raj ponúka niečo, čo je v Roxbury Parku úplnou novinkou: kvalifikovaných profesionálov, ktorí sa zodpovedne postarajú o vášho maznáčika. Zaručujeme, že váš pes bude v bezpečí a bude šťastný. A navyše, vďaka našim webkamerám sa naňho môžete kedykoľvek pozrieť a presvedčiť sa, že sa mu dostáva tej najlepšej starostlivosti. Psí klub v Psom raji vám v tomto smere zaručí úplne pokojné myšlienky práve vďaka kvalifikovaným profesionálom. A o to nám predovšetkým ide!

Dvakrát som si to prečítala a žalúdok sa mi rozbúrila. Toto už bol jasný útok na náš psí klub!

Venujem Erike.

1. kapitola

„Tak ahoj zajtra, Taylor,“ zavolala za mnou kamarátka Rachel, keď sme sa po vyučovaní všetci vyhrnuli na chodbu. Zamávala som jej, predrala sa okolitým davom k svojej šatníkovej skrinke a otvorila ju.

Svojím spôsobom som si ešte stále zvykala na novú školu v Roxbury Parku. Napokon, ako každý z našej triedy, pretože všetci sme tento rok začali siedmy ročník a boli sme najmladší v škole. Lenže pre mňa to bol navyše prvý rok v novom meste a nestačila som sa diviť

sama sebe, ako rýchlo sa Roxbury Park stal mojím domovom. Ešte do prázdnin sme bývali v meste Greensboro v Severnej Karolíne. Keď nám otec oznámil, že sa odtiaľ presťahujeme do Illinois, pretože mu jeho bývalá spolužiačka z právnickej fakulty ponúkla prácu vo svojej firme, celé dni som preto plakala ako malé decko. Mala som skrátka pocit, že sa mi zrútil svet. Ale neuplynuli ani dva mesiace a zistila som, že život na novom mieste je rovnako fajn ako na tom starom, možno ešte lepší. Ukázalo sa, že Roxbury Park je pekné a príjemné mesto. Hneď som sa skamarátila s dvoma super babami a vďaka nim som sa stala aj hrdou spoluzakladateľkou psieho klubu v tunajšom psom útulku. Čo viac som si mohla priať?

„Super tričko,“ posmešne sa ozvalo za mnou. Ani som sa nemusela otočiť a hneď som vedela, že tá poznámka priletela od Brianny Chenovej. To tričko bolo úplne normálne – ružové.

Áno, toto bola jediná vec, ktorá kazila môj tunajší nový život: Brianna a jej večné zapáranie. Začalo sa to pred pár týždňami: raz išlo o štipľavú, akože vtípnú poznámku, inokedy ma pred ostat-

nými zhodila iným spôsobom. Stále som si myslela, že ju to prejde a nájde si inú obeť. Lenže práve naopak, všetko sa zhoršovalo.

Nadýchla som sa a otočila sa k nej. Brianna mala ázijských predkov. Nosila dlhé vlasy, jej pleť bola olivová a vždy chodila oblečená podľa poslednej módy. Dnes mala na sebe trojštvrťové rifle, lesklé čierne tričko a sandále z tenkých strieborných pásov, v ktorých by sa mi po desiatich minútach urobili pluzgiere.

„Hej, ty nová, dievčatá tam u vás ešte stále nosia ružové tričká?“ spýtala sa, akoby o nič nešlo. A dala si záležať, aby slová „ty nová“ vyslovila ako názov nejakej hnusnej kožnej choroby.

„No... áno,“ odpovedala som. Nikdy som nevedela, ako reagovať na jej útoky. Ako chcete obhajovať ružovú, keď vôbec nechápete, čo je na tej farbe zlé?

Brianna zdvihla obočie a pokrčila nos, čím asi chcela dať najavo, že už len z obyčajnej blízkosti môjho ružového trička dostane vyrážku. „Možno by si ho už mala prestať nosiť, keď bývaš tu,“ dodala a zastrčila si za ucho prameň hladkých vlasov.

„Darovať ho napríklad nejakému drobcovi z prvej triedy.“

Opäť som nevedela, čo na to povedať, ale bolo to jedno, pretože Brianna sa otočila na podpätku a so spokojným úsmevom odišla.

Pozrela som sa na svoje tričko. Malo jasnú žuvačkovú farbu a snažila som sa nahovoriť si, že ho budem nosiť aj naďalej, že nedovolím, aby mi ho Brianna sprotivila. Ale v hĺbke duše som vedela, že sa tak práve stalo a že si ho už viackrát do školy nevezmem. Čo bolo hlúpe, pretože som ho fakt mala rada – dala mi ho moja sestra Jasmina s tým, že mi pekne ladí s pleťou a čiernymi vlasmi. Ale mám veľa ďalších tričiek a aj tak sa už blíži jeseň a chladné počasie.

„Už si hotová?“

Tentoraz som sa usmiala, lebo hlas za mojím chrbtom patrila niekomu inému. „Jasné,“ odpovedala som, zavrela skrinku a hodila si batoh na chrbát. Uvidela som veselú tvár svojej najlepšej kamarátky Saše. Stála za mnou, z hnedého vrkoča sa jej uvoľnilo niekoľko neposlušných prameňov a netrpezlivo sa pohrávala s remienkom svojho batoha.

„Zastavíme sa po Kim,“ dodala. „Išla za pánom učiteľom Martinom kvôli tomu zajtrajšiemu testu, tak som jej povedala, že sa s ňou stretne pri jej skrinke.“

„Deje sa niečo?“ vyzvedala som, keď sme vy-
kročili tým smerom. Kim bola tretia z nášho troj-
lístka najlepších kamarátok a niekedy zápasila
s učením. Patrila k najmilším ľuďom, akých som
poznala. Pokiaľ šlo o psov, bola úplný génius, ale
škola a učenie jej vždy zabrali veľa času a mávala
obavy z písomiek. Rodičia a starší brat Matt sa jej
snažili pomáhať, ale tým jej to skôr ešte viac kom-
plikovali.

„Myslím, že sa ho chcela pre istotu opýtať, čo sa
má naučiť,“ mienila Saša. Našľapovala zľahka a pô-
vabne; dalo by sa povedať, že chodí ako tanečnica.

„Dobrý nápad,“ pritakala som. Zabočili sme za
roh a pri skrinke sme uvideli Kim, ako si ukladá
do batoha kôpku učebníc.

„Naozaj budeš potrebovať všetky?“ žartom po-
znamenala Saša.

Kim sa usmiala, ale jej zelené oči zostali vážne.
„Včera som si v škole zabudla biológiu, tak si dnes

radšej vezmem všetko,“ vysvetlila, zapla batoh a div ju nezvalil, keď ho zdvihla. „No dobre, možno by som tu niečo mohla nechať,“ usúdila, zase rozopla zips na batohu a vrátila do skrinky dve knižky. „Meškáme?“

Pretože vyučovanie sa už skončilo, mohla som bez obáv vybrať svoj mobil. Pozrela som sa, koľko je hodín. „Je to v poriadku,“ upokojila som ju. „V útulku máme byť až o dvadsať minút.“

„To nám bohato postačí aj na vyzdvihnutie psov,“ dodala Saša a potom sme vyšli zo školy do slnečného dňa. Vzduch bol svieži a voňal padajúcim lístím a čerstvo pokosenou trávou.

„Tak ja zájdem po Humphreyho a Polárku, dobre?“ oznámila Kim.

Saša, ktorá mala na starosti denný rozvrh nášho psieho klubu, zoznam našich stálych zákazníkov a vybavovala aj telefonáty od nových záujemcov, súhlasne prikývla. „Áno. Taylor vyzdvihne Gusa a ja privediem Coco a Labku.“ Keď vyslovila posledné meno, úplne žiarila od šťastia. Kto by jej to mohol zazlievať? Labka bol pôvodne jeden zo psíkov v útulku, kde sme so Sašou a Kim pracovali na

dobrovoľnej ročnej brigáde, pretože každý zo siedmakov dostal v škole za úlohu nájsť si v meste nejakú užitočnú prácu a celý rok pomáhať. My tri sme si vybrali psí útulok. Mali sme veľmi rady všetky tamojšie psíky, ale Saša si obzvlášť obľúbila Labku, huňatého bieleho kavašona, ktorý bol takmer slepý – aj keď by ste to na ňom ani nezbadali, pretože sa vedel parádne hrať s frisbee a na kilometer ďaleko vyňuchal každú psiu maškrtu! Boli sme úplne bez seba od nadšenia, keď sa Sašina mamička, ktorá úzkostlivo dbala na poriadok a čistotu, dala nakoniec uprosiť a splnila Saši jej dlhoročný sen o vlastnom psíkovi. Vzali si Labku z útulku, ale psík tam, samozrejme, aj naďalej chodil do popoludňajšieho klubu, aby sa mohol vyblázniť so svojimi kamarátmi.

„Stretneme sa o päť minút,“ pripomenula nám Kim. To sme už boli na rohu Tržničnej ulice, kde sme sa vždy rozdelili a išli vyzdvihnúť svojich zverencov. Kim zamierila ďalej po Tržničnej, Saša odbočila do Hájika a ja na opačnú stranu po Gusa.

S tým úžasným nápadom založiť v útulku popoludňajší psí klub prišla Kim. A zakrátko nám

napadlo ponúknuť majiteľom psíkov, ktorí pracujú až do večera, že ich miláčikov vyzdvihneme priamo u nich doma a odvedieme ich do klubu. Psí útulok bojoval s finančnými problémami a niektorí ľudia ako napríklad Kimini susedia manželia Croninovci zase riešili iný problém: bývali v práci až do večera a nedarilo sa im nájsť nikoho, kto by popoludní vzal na prechádzku ich roztomilého baseta Humphreyho. Kimin nápad založiť popoludňajšiu škôlku pre psov vyriešil oboje. Majitelia psov mohli svojich štvornohých miláčikov priviesť do klubu sami alebo sme za malý poplatok vyzdvihovali psíkov u nich doma my. V oboch prípadoch potom psy strávili v útulku dve hodiny radovánok a pohybu. Pohrali sa, útulok dostal potrebné peniaze a my tri sme si dvakrát týždenne mohli užívať krásne chvíle so psíkmi. Takže všetci iba získali!

Otočila som kľúčom v zámke, vošla do predsieňe a hneď som počula Gusove ťapkajúce labky aj jeho radostné funenie.

„Ahoj, maznáčik,“ zvitála som sa s ním a pohladila ho po hebkej hlave. Gus bol čokoládovo-hnedý labrador a vyzeral ako pes, ktorý sa neustále

usmieva. Prišla som mu k obojku vôdzku a vyrazili sme.

Išli sme ulicou a vánok sa pohrával s mojimi tenkými vrkôčikmi. Dala som si ich zapliesť minulý víkend a každý z nich bol na konci ozdobený strieborným alebo zlatým korálikom. Našťastie som nezvolila ružovú, vrkôčiky si totiž dávam zapliesť raz za pár mesiacov a dlho mi vydržia.

Gus nadšene poskakoval po mojom boku a očividne sa radoval, že je vonku. S vyzdvihnutými psíkmi sme sa predtým vždy schádzali v parku pre psos, kde sme im dopriali chvíľku na to, aby sa mohli prebehnúť a pohrať sa, kým prídu do útulku. Potom tam boli pokojnejšie. Hlavne keď sme ešte mávali Sierru, veľkého kríženca nemeckého ovčiaka, ktorá oplývala nadbytkom neskrotnej energie. Aj keď sme vyskúšali všetko možné, aby sme ju upokojili, nech sa môže hrať s ostatnými psami, nakoniec sme, bohužiaľ, zistili, že sa jednoducho do nášho klubu nehodí. Jej majitelia to pochopili a celá záležitosť nám veľmi pomohla v tom, aby sme sa poučili, ktoré psy dokážeme zvládnuť.

V klube došlo aj k ďalšiemu problému, keď sme prijali Clarabellu, rozmazanú sučku pudlíka, ktorej panička si neželala, aby si jej pes čo i len trochu zašpinil krásne ostrihanú a upravenú srst'. K čomu, samozrejme, došlo, keď sa psi po daždivom dni hrali na dvore. Majiteľka Clarabelly z toho, pochopiteľne, nemala radosť... V tom čase sme začali aj s písaním nášho blogu. Uverejňovali sme, čo robia v klube naši psi, aby prípadní záujemcovia presne vedeli, kam prihlasujú svojich miláčikov. Texty písala Kim a ja som ich dopĺňala aktuálnymi fotkami. Fotografovanie je mojím veľkým koníčkom, Saša zasa miluje tanec a Kim je rodená zaklínačka psov.

Prešli sme Hlavnou ulicou, minuli sme reštauráciu, ktorá patrí Kiminým rodičom, cukráreň a obchodík umeleckých remesiel a Gus zrýchlil tempo. Blížili sme sa k útulku a on to vedel. Psi už boli na program v klube zvyknutí, takže sme sa nemuseli zastavovať v parku a išli sme s nimi rovno do útulku. Park sme využívali len vtedy, keď sme privádzali nejakého nováčika.

O chvíľku som už s Gusom vošla dovnútra a vdýchla vôňu čistej psej srsti a vosku na drevené

podlahy. Gus skákal od radosti, keď som mu odopla vôdzku a pustila ho medzi jeho kamarátov. Kim s Humphreym a Polárkou už boli na mieste. Bol tam aj stredoškólák Tim, ktorý tu tiež dobrovoľne pracoval, a zakýval mi na pozdrav.

„Ahoj, ako sa máš?“ pozdravila som Caley, druhú stredoškóláčku, ktorá pomáhala v útulku. „Ahoj, ďakujem, dobre,“ odvetila a odhrnula si z tváre pramienok ryšavých vlasov. Vášnivo rada hrala divadlo a niekedy svoje úlohy nacvičovala na psoch. Tí podľa všetkého mali najradšej Shakespeara. Zamierila som do Alicinej kancelárie odložiť si školské veci, aby som sa mohla začať hrať so psami.

Alica viedla útulok a bola pokojnou a príjemnou šéfkou. Keď som vošla do kancelárie, všimla som si, že tam prebieha akási schôdzka, ale Alica sa na mňa usmiala a predstavila ma mladému páru, ktorý sedel na pohovke pred písacím stolom. Potom dodala: „Taylor, toto sú manželia Wongovci a chceli by si vziať nejakého psa z útulku.“

„Výborne!“ zaradovala som sa. „Ale budete mať ťažký výber, pretože všetci sú úžasní.“

Pani Wongová sa usmiala, až sa jej okolo očných kútikov utvorili vejáriky vrások. „Už sa nemôžeme dočkať, keď si ich pozrieme.“

Alica vstala a všimla som si, že má na sebe tričko s nápisom: *Všetko, čo potrebuješ, je láska... a pes.* „Taylor vás vezme von a ukáže vám ich,“ navrhla. Len čo to dopovedala, na jej stôl vyskočil Oskar, sivý kocúr s hebkou srstou. Alica ho láskyplne pohladila po hlave.

„Ak chcete kocúra, ktorý si o sebe myslí, že je pes, tak Oskar je ten pravý,“ poznamenala som a Wongovci sa rozosmiali. Viedla som ich cez priestannú hlavnú miestnosť, kde bola podlaha v tejto chvíli zahádzaná psími hračkami. Pozdĺž jednej steny stál rad pohodlných koterco, kde psi v noci spali alebo sa tam uchýlili, keď chceli byť chvíľku sami. Na protiláhlej strane boli dvere do kúpeľne a komory s krmivom, tiež regály, na ktoré sa ukladali hračky a načaté vrecká so psím žrádlom. Vzadu bol oplotený dvor, kde sme sa hrávali so psami.

„Najskôr sa zoznámte s Boxerom a Lily,“ vyzvala som Wongovcov a doviedla ich k Timovi, ktorý sa s dvojicou psov hral s loptičkou.

Lily, svetlohnedý oriešok, držala v papuli červenu gumovú loptičku, a Boxer, čo bol naozaj boxer, bežal za ňou. Lily radostne položila oslintanú loptičku Timovi k nohám a ten ju podal pánovi Wongovi. „Chcete si to skúsiť?“ spýtal sa.

Pán Wong mal na sebe elegantný oblek, ale nezaváhal ani na chvíľku a energicky hodil loptičku psom. Lily s Boxerom za ňou ihneď vyrazili.

Kim hádzala tenisovú loptičku Hattie a Polárke a ja som s Wongovcami prešla k nim. „Toto je Hattie,“ predstavila som ju a položila ruku šteňaťu na chrbát. Bol to biely chlpatý ovčiarsky pes, sprvu plachý, ale v poslednej dobe vyšiel zo svojej ulity, predovšetkým vďaka Kim a jej takmer čarovným schopnostiam zvládnuť každého psa. „A toto je Polárka,“ ukázala som na čiernobiele šteňa. „Je síce z útulku, ale zároveň je dušou psieho klubu, takže si ju chceme ponechať.“

„S touto slečnou je to ešte ťažké,“ upozornila ich Kim, keď sa k hre pripojila aj Gracie, pouličná zmes krémovej farby. Do útulku prišla len pred niekoľkými týždňami a zatiaľ si tu zvykala. Preto sa pred Wongovcami správala placho, zato Hattie

sa k nim priblížila, opatrne oňuchala natiahnutú ruku pani Wongovej a oblizla ju. Pani Wongová sa pri pohľade na ňu úplne rozplývala. Takto na vás pôsobia roztomilí psi!

V tej chvíli sa otvorili dvere a dnu sa vrátil Labka s Coco, veľkou hnedočiernou sučkou, a za nimi vošla Saša s ružovými lícami.

„Ďalší psi z klubu,“ vysvetlila som Wongovcom, ale tí boli takí zabraní do maznania sa s Hattie, že ma ani nepočuli.

Coco sa hnala pozdraviť s Boxerom a Lily a Labka zase s Humphreym. Humphrey driemal v kúte, no teraz vstal a privítal sa s kamarátom. Dotýkali sa ňufákmi a rýchlo som ich odfotila. Potom som sa rozhliadla a urobila ešte pár snímok: Caley sedela na zemi a škrabkala Gusa na bruchu, Kim sa maznala s Gracie a Polárkou, Saša zapišťala, pretože k nej pribehla Lily a oblizla jej tvár, Tim sa preťahoval o lano s Boxerom. Veľmi rada som fotila také scény, aby zostali navždy zachované. Labka prišiel ku mne a na pozdrav mi pritisol svoje teplé telíčko k nohe. Sklonila som foťák a aj jeho som zvečnila. Fotila som rada, ale tiež som sa rada maznala so psami.

Lenže spočiatku to tak nebolo. Prihlásila som sa na brigádu do psieho útulku preto, lebo som chcela byť so Sašou. Skôr než sa naša rodina presťahovala do Roxbury Parku, strávili sme spolu celé prázdniny a hneď sme sa skamarátili. Bola som rada, že sa s ňou budem denne vídať aj v novom bydlisku a Saša bola jediná, koho som v meste poznala. Kim až takú radosť nemala, že som sa votrela do ich sedemročného priateľstva, a ja som sa zas cítila neisto v útulku – bála som sa totiž veľkých psov. Ale Kim si to čoskoro všimla, a pretože je taká skvelá a navyše je aj psou zaklínačkou, pomohla mi. Netrvalo dlho a zbavila som sa svojho strachu a zároveň sme sa s Kim stali super kamarátkami.

„Kto je náš miláčik?“ Sklonila som sa, vzala Labku do náručia a schovala si jeho hlavičku pod bradu. Olízal mi tvár. „No áno, ty,“ lichotila som mu so smiechom. „Tvoj pes je najlepší,“ obrátila som sa k prichádzajúcej Saši, ktorá niesla v ruke zelené frisbee.

„Ja viem,“ rozžiarene odpovedala, s pohľadom upretým na psíka, ktorý sa začal blažene vrtieť, keď počul hlas svojej novej paničky. „Mám veľké šťastie.“

Postavila som Labku zase na zem, aby sa mohol hrať. „A on tiež,“ pripomenula som jej a Saša hodila frisbee cez miestnosť. Labka, Lily a Boxer sa za ním rozbehli.

Tim prišiel k nám a čierne vlasy mal po súboji o lano úplne rozstrapatené. „Nechcete ich vziať von?“ navrhol.

„Dobrý nápad,“ súhlasila som a Saša prikývla. Všetci traja aj s Kim sme zamierili na dvor, Lily, Boxer, Polárka, Labka, Coco a Gus za nami.

„Ja zostanem tu,“ rozhodla sa Caley a vrátila sa k Wongovcom, ktorí sa hrali s loptičkou s Hattie. Humphrey zase driemal v kútiku, ale Gracie sa pridala k Hattie a behali spolu za gumovou kostou, ktorú im hádzal pán Wong.

Psi zbehli po schodíkoch zadnej verandy na trávnatý dvor, kde trávu miestami striedali vyhraibané fľaky po psích hrách. Tim sa ponáhlal za nimi a začal Lily energicky preháňať za loptičkou. Boxer poskakoval okolo Saše, dokiaľ mu nehodila zelené frisbee. Vyrazil za ním, Labka a Coco mu boli v päťách.

Kim sa na mňa pozrela: „Zahráme si s Polárkou

a Gusom psiu naháňačku?“ Bola to hra, ktorú sme si vymysleli. Spočívala v tom, že jedna z nás hodi-
la psom loptičku a potom sme sa dali do behu. Psy
chytili loptičku a potom nás s ňou naháňali. Koho
chytili ako prvého, ten zase hádzal.

„Hádzem,“ povedala som, vybrala z debny s hrač-
kami na verande tenisovú loptičku a hodila ju cez
dvor. Loptička sa odrazila od kmeňa veľkého duba
a Polárka s Gusom sa rozbehli za ňou. My dve sme
vyrazili opačným smerom. Polárka dobehla k lop-
tičke prvá, chytila ju do papule a trielila ku mne. Ja
som sa hnala za Kim, ktorá so smiechom utekala
k zadnému plotu. Čoskoro sme boli všetci štyria
udychčaní, ale skvele sme si to užívali.

Pripadalo nám, že ubehlo sotva päť minút, keď
na nás od dverí zamávala Caley a zavolala: „Poďte
dnu, majitelia už prichádzajú.“

Vybehli sme po schodíkoch. Ružové tričko som
mala úplne prepotené, ale cítila som sa uvoľnená
a plná energie, čo bol skvelý pocit po celodennom
sedení v škole.

„Mali by sme založiť kurzy cvičenia so psa-
mi,“ napadlo Saši, ktorá sa ku mne pripojila na

schodíkoch. „Ludia by sa dostali do dobrej kondície a psi by sa vybláznili.“

„Vyzerá to na nový plán,“ pritakala Kim. Bola veselá a spokojná ako vždy, keď sa mohla točiť okolo psích zverencov.

Gus sa pretlačil predomňa a bežal privítať svoju majiteľku pani Washingtonovú. Mala oblečenú poriadne úzku sukňu a priliehavý kabátik, napriek tomu sa jej podarilo predkloniť sa a objať ho. „Tiež sa mi po tebe cnelo,“ uisťovala ho počas búrlivého psieho bozku na tvár.

Siahla som po foťáku a spravila som snímku, potom som sa otočila a odfotovala som pána Cronina, ktorý sa skláňal a vítal sa s čerstvo prebudeným Humphreym a Polárkou. Radostne sa usmieval na svojich psov, tí k nemu vzhliadali a oči im prekypovali láskou. Bola to paradná fotka.

Psí klub sa čoskoro vyprázdnil, zostal už len Labka. Ešte sme poobjímali psov z útulku, zamávali Alici, Timovi a Caley, Saša vzala Labku do náručia a zamierili sme domov.

„To ho poniesieš celou cestou?“ vyzvedala Kim a v očiach sa jej šibalsky zablysko.

„Možno,“ prikývla Saša a vtlačila mu na huňatú hlavičku mľaskavý bozk.

Keď sme vykročili, začal fúkať svieži vietor. Kim a Saša bývali blízko seba, náš dom stál iba pár blokov ďalej.

Saša si skontrolovala mobil.

„Nejaké správy od potenciálnych klientov?“ spýtala sa Kim. Alica preposiela Saši všetky správy týkajúce sa psieho klubu.

Saša pokrútila hlavou. „Nie, a ani žiadne e-maily,“ smutne odpovedala.

Kim si namotávala na prst prameň vlasov, čo vždy prezrádzalo, že si robí starosti. „Myslím, že potrebujeme pár nových zákazníkov,“ usúdila. „Keď teraz odišla Sierra, nemáme veľa pravidelných členov klubu.“

„Máme skvelú povesť,“ ubezpečovala nás Saša. „Klienti nás majú radi a viem, že o nás rozprávajú svojim známym. Určite sa čoskoro prihlásia noví.“

Prikývla som. „Spomeň si, ako pani Washingtonová hovorila, že nás odporučila svojim susedom,“ obrátila som sa na Kim, ktorá mala sklon stresovať sa zo všetkého ešte skôr, než sa z toho vyklul ozajstný

problém. „Stavím sa, že nám dá vedieť tento týždeň a možno sa ozvú aj ďalší ľudia.“

Kim vzdychla a potom sa usmiala. „Určite máte pravdu, dievčatá,“ pripustila.

Došli sme na roh Jarnej ulice. „Tak ahoj zajtra,“ rozlúčila som sa.

„Ahoj, Taylor,“ zamávali mi a všetky sme zamierili domov.

2. kapitola

Vošla som do dverí a hneď ma ovanula lúbezná a svetoznáma (alebo aspoň v našej rodine pre-slávená) vôňa Jasmininho vyprá-žaného kurčťa po južansky.

„Večera je už skoro hotová,“ oznámi-la mi, keď som v predsieni zhodila batoh a zamie-ri-la do kuchyne. Bola to veselá miestnosť so žltými stenami, veľkými oknami a jedáľenským pultom, kde sme ráno raňajkovali a niekedy cez víkendy aj obedovali. Ale náš otec trval na tom, aby sme večer-ali v jedálni; považoval to za prejav civilizovanosti.

„Tak ja prestriem,“ ponúkla som sa, pretože som si spomenula, že dnes som na rade. Otvorila som zásuvku dreveného kuchynského ostrovčeka, v ktorej sme mali príbory.

„Fajn,“ prikývla a naliala zálievku na šalát, ktorý pripravovala. „Tatko by mal prísť každú chvíľu.“

Náš otec pracoval až do večera v právnickej firme Sašinej mamičky, takže vo všedné dni sme so sestrami mali na starosti prípravu večere a upratovanie. Cez víkend nás tatko vystriedal a pripravoval na grile rebierka alebo bravčové plátky, tak ako sme to robievali aj v bývalom domove.

Do kuchyne vošla sestra Taša. „Aký si mala deň?“ spýtala sa ma. S Jasminou boli dvojčatá, ale nebolo ťažké ich rozoznať, hlavne po tom, čo si Taša pred pár mesiacmi dala ostrihať vlasy a teraz nosila krátky afro účes. Taša sa chce stať sociálnou pracovníčkou, takže stále hovorí o pocitoch a „spoločenskej dynamike“. Jasmina, ktorá nosila vrkôčiky ako ja, chce byť lekárkou, stále leží v učebniciach biológie, a keď je na rade s prípravou večere, stavia sa k tomu s precíznosťou chirurga. To znamená, že všetko, čo vytvorí, je proste lahôdka.

Už som sa chcela pustiť do rozprávania, keď sa ozval nevrlý hlasný krik a všetky tri sme sa vylakane otočili.

Do kuchyne priletela zamračená Anna, naša najstaršia sestra, ktorá dokázala byť vrcholne protivná. Je aj matematický génius a práve ona sa stará o chod domácnosti, rozvrhuje služby na varenie a stará sa o bielizeň. No zdá sa, že hlavnou náplňou jej práce je znepríjemňovať mi život. A, samozrejme, že sa mračila práve na mňa.

„Kto to urobil?“ vyštekla a ukázala plnú hrst papierových ústrižkov.

„Neviem,“ pokrčila som plecami a ďalej som sa venovala chystaniu príborov.

„Nieкто rozstrihal prílohu a ani som si ju nestihla prečítať,“ hnevala sa. „A ja viem úplne presne kto.“

Vedela som, že reč je o nedeľnej prílohe miestnych novín *Roxbury Park Gazette*, ktorá sa volá *Váš Roxbury Park*. Všetci v meste ju veľmi radi čítajú, pretože obsahuje zaujímavé články o miestnych ľuďoch a firmách a o bežnom živote v tomto príjemnom meste.

A naozaj som to bola ja, kto prílohu rozstrihal.

„Potrebovala som nejaké obrázky do školy, na výtvarnej sme robili koláž,“ priznala som sa a s hrsťou vidličiek som bleskovo prekĺzla okolo nej.

„Nemôžeš predsa postrihať noviny, skôr než má každý z rodiny možnosť prečítať si ich,“ poučovala ma a hnala sa za mnou do jedálne, kde som začala prestierať veľký stôl z orechového dreva, ktorý naši dostali ako svadobný dar. Rozložila som naň modré prúžkované prestieranie a obrúsky s rovnakým vzorom, ktoré nám ušila babička.

„Je utorok,“ pripomenula som jej pokojne. Anna neznášala, keď som s ňou hovorila ako so šesťročnou namiesto šesťnásťročnej.

„Ďakujem, ja viem, aký je deň,“ odpovedala podráždene. „Čo tým chceš povedať?“

„Chcem tým povedať, že tie noviny prišli v nedeľu, takže na ich prečítanie si mala niekoľko dní,“ spresnila som a zamierila som do kuchyne po nápoje. V skutočnosti som tie noviny rozstrihala už v nedeľu večer, ale pretože Anna až teraz odhalila katastrofu, nebol dôvod, aby som sa jej s tým zverovala.